

[Kirkegaard]

forfra. Jeg vil gerne sige, at hvis parterne skal have en chance for at nå frem til et resultat, er man nødt til at starte med rent bord, ellers tør jeg godt forudsige, at forhandlingerne ender med, at man ikke bliver enig, og så er bolden pludselig tilbage samme sted, hvor den kom fra.

Så vil jeg sige, at arbejdsministeren fuldstændig misforstod et af de spørgsmål, jeg havde stillet. Arbejdsministeren havde opfattet spørgsmålet på den måde, at jeg spurgte, hvad der ville ske, hvis parterne på arbejdsmarkedet ikke blev enige om en eller anden ting. Mit spørgsmål angik den modsatte situation, nemlig hvordan Kommissionen ville stille sig, hvis parterne blev enige om f.eks. europæiske samarbejdsudvalg. Kan Kommissionen sige: Den løsning, som parterne har fundet frem til ad forhandlingsvejen, synes vi ikke er god nok, så vi tager bare et initiativ igen og lader, som om parternes aftale ikke eksisterer. Vil man alligevel køre et direktivforslag igennem, selv om parterne reelt har løst opgaven? Finder arbejdsministeren, at det er en fair og rimelig måde, hvis Kommissionen gør det sådan, og er det efter arbejdsministerens opfattelse i overensstemmelse med reglerne fra Maastricht og Edinburgh?

Jeg er glad for ministerens svar om nærhedsprincippet og for tilkendegivelsen af, at nogle konkrete direktivforslag, som har været meget længe undervejs, var for detaljerede. Når det var så besværligt at få tingene vedtaget i EF-Ministerrådet, var det i høj grad, fordi detaljeringsgraden var for stor. Jeg vil gerne takke ministeren for dette synspunkt og håber, at ministeren har det i baghovedet, når der næste gang kommer et forslag fra Kommissionen med en tilsvarende detaljeringsgrad, for det frygter jeg i al fald vi kommer til at se flere eksempler på.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg er meget godt tilfreds med, at det er lykkedes at skrive en dagsorden, som næsten hele Folketinget kan slutte op bag. Jeg vil gerne tilkendegive, at jeg også er meget godt tilfreds med indledningen. Jeg har i adskillige år argumenteret for den sociale dimension i EF-sammenhæng og har adskillige gange gjort opmærksom på, at når man ikke nåede nogen vegne, var det tit, fordi fremgangsmåden var forkert. Nu er der aftalt nogle andre spilleregler, som efter min opfattelse giver langt bedre mulighed for, at

man kan få resultater af den sociale dimension i EF-samarbejdet, hvad der bestemt er behov for, men jeg er overbevist om, at den danske model fortsat vil være under pres, fordi den er noget enestående i EF-sammenhæng.

Jeg kan også frygte, at en socialdemokratisk arbejdsminister undertiden kan falde for den fristelse, at hvis substansen i øvrigt er noget, der tiltaler ministeren, betyder det måske ikke så meget med de procedureregler, som er aftalt. Jeg håber ikke, at ministeren falder for den fristelse, men hvis det skulle være tilfældet, kan jeg oplyse, at Det Konservative Folkeparti fortsat vil være vagthunden i Folketingets Markedsudvalg – eller hvad udvalget kommer til at hedde fremover – og sørge for, at det ikke kommer til at foregå uden at blive påtalt.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det kan da godt være, at Kommissionen presser parterne, men det synes jeg er meget forståeligt, for det er velkendt, at det er et direktivforslag, der har ligget i ganske lang tid, og som på det uformelle plan også har været drøftet med parterne i ganske mange faser. Derfor synes jeg faktisk, at det er et helt urimeligt krav at stille, at man nu skal starte forfra med et rent bord, ikke mindst på baggrund af, at det faktisk er lykkedes den danske regering – også den tidligere – at finde et columbusæg, nemlig hvordan man kunne fortolke de samarbejdsudvalg på en måde, så parterne selv kunne finde ud af, hvad der var mest hensigtsmæssigt. Jeg vil godt sige, at jeg synes, det ville være helt tåbeligt, hvis man skulle lægge hele det arbejde op i rygsækken og starte med rent bord, og jeg tror i og for sig også, at parterne også med hensyn til andre forslag selvfølgelig skal presses lidt. Vi har ikke sagt med den sociale dialog, at vi sætter beslutningsprocessen fuldstændig i stå, så selvfølgelig skal der være et tidsmæssigt pres, for at man skal nå frem til nogle beslutninger, og det synes jeg ikke der er noget problem i.

Så spurgte hr. Kirkegaard, hvad der skulle ske, hvis parterne blev enige, eller hvis jeg ikke syntes om det, parterne blev enige om; det er tilsyneladende et fjendebillede. Ville jeg eller andre arbejdsministre så feje resultatet af bordet og lave noget helt selv? Jeg vil godt tillade mig at sige, vi ikke har facitlisten til hele denne øvelse.